

Jardineres

Jordi Castellet i Sala
teòleg i escriptor 649284074

Dues jardineres noves varen instal·lar davant del portal de l'església, d'aquelles més comunes, substituint-ne sengles de més antigues, d'obra, ja envellides, gastades pel pas del temps, que tot ho corromp. Dues jardineres d'estil modern, minimalistes, de forma cúbica, amb el seu exterior de ferro rovellat, aquell acabat que es posa de moda pertot i que, com totes les modes, acabarà passant de moda. Sense anar més lluny, el monument memorial a les víctimes de la covid, inaugurat el 20 de juny al mateix poble s'ha dissenyat d'aquest mateix material, al bell mig del parc de les adoberies, al costat del parc infantil i a mig camí del cementiri; al cel sien!

Dues jardineres, doncs, varen ser instal·lades pels treballadors de la brigada municipal davant l'església, amb les seves plantes i flors de temporada, tot preciós, però col·locades un tant allunyades del portal, de manera que no hi guardaven relació, sinó amb les rajoles blanques i grises del terra que, sigui dit de passada, mostraven una total asimetria amb la porta del temple catòlic. Dins la seva simplicitat, a fi de comptes, deu ser el portal més bonic i l'edifici més emblemàtic del poble.

O sigui que el rector li comenta a l'agutzil que li semblava que les jardineres havien quedat massa lluny del portal, que en el cas de voler prendre una foto, marxaven de l'angle i que quedarien millor enquadrant-lo; que ell mateix tindria la celebració de la seva filla gran, la Júlia, i que les fotos quedarien molt millor si s'ajuntaven els mobles jardins. «Hem seguit les línies blanques, desequilibrades, això sí, del seu eix simètric amb el portal, tot sigui dit; l'enginyer municipal així ho ha manat.» El rector insisteix, convé que les jardineres marquin l'entrada no tan sols de la porta, sinó de la portada barroca, simple però solemne, que remarca el tron de la marededeu de la Mercè. «És decisió de l'arquitecte i no hi puc fer res», la discussió semblava acabada i el rector es donava per vençut.

Passaren el dies, fins el divendres sortint de la missa del matí. El mossèn ho comenta amb les dones de la parròquia: «què us en sembla?» «Oi tant, té tota la raó. Ara mateix ho anem a dir a l'agutzil, que és allà a la plaça gran.» «No, no cal!» Però no hi ha res a fer! Cap força tel·lúrica no pot aturar un treset de senyores de la parròquia convençudes del seu propòsit. Al cap d'un quart d'hora, les jardineres emmarcaven a la perfecció el portal parroquial. Quin poder terrible guarda el poble fidel, sobretot quan es tracta de dones posant en escac les decisions d'un tècnic municipal!

En una altra ocasió, es trobava el rector conversant a la sortida de l'eucaristia dominical quan una de les jardineres esdevingué víctima de l'aixecada de la pota posterior del gos d'un veí. «Ara em dieu on és casa vostra, que també m'hi vindré a pixar!», etziba el rector, que no s'està per brocs, al detentor de la corretja, rehent al mateix

temps un xut-xut

repressiu de la bona senyora amb qui conversava.

«Mossèn, que després diran que té mal caràcter!» Però l'amo del gos respon amatent: «no, si té raó; ara torno i miro d'esbandir amb una ampolla d'aigua les malifetes del pelut!»

Ai les jardineres! Aquests dipòsits de guarda i custòdia de plantes i flors, assaltades de tant en tant per alguna veïna bandolera, amant de les propietats municipals i, en general, de les coses del comú. Tot contemplant-les, un migdia assolellat, s'acosta un home de mitjana edat a l'eclésiàstic i li diu: «mossèn, voldria un Toyota Auris híbrid, que és el millor del món!» Ell que se'l mira condescendent, no del tot sorprès, i li contesta: «fill meu,

vas una mica desencaminat, aquí tenim confessionaris, però no som un concessionari! S'assembla, però no és el mateix» O sigui que va haver d'esperar que l'endemà dilluns obrissin els establiments de la zona industrial destinats a tant ennoblidor objectiu.

Però és a la plaça vella, la mateixa nit d'un poc desconfinat carnestoltes 13 de febrer, que una jove, portant-ne més al cap que als peus, va desvetllar els veïns de la seva acostumada tranquil·litat. Eren ja les onze toques, a la mitja part de la pel·lícula televisiva, que varen sentir un gran soroll de patacada, com si un camió hagués deixat anar la seva càrrega de cop. Tornant a la cuina de la rectoria, a la part del davant que dona a

la plaça, una gran lluminària de giroscopis blaus de policies i taronges d'ambulàncies, donava una veritable aparença de revetlla de carnaval a la plaça, malgrat que les festes restaven prohibides. La conductora, acabant d'estrenar el seu cotxe, amb la plena ocupació dels seus amics, no se li havia acudit res més que estavellar-lo contra les jardineres d'obra, velles i obsoletes.

Incomprensiblement, al bell mig del poble, l'accident, en un carrer estret i a tota velocitat. Com s'ho havia fet, quedaria escrit en el secret de l'atestat dels mossos.

No hi ha mal que per ve no vingui: l'enrenou procuraria gran alegria a l'agutzil, qui maldava feia temps per renovar la plaça. L'assegurança faria la resta. Esdevingué aquest el gran tema de conversa l'endemà, dia d'eleccions al parlament, a la sortida de les urnes. Gràcies a Déu ningú no havia pres mal; no gensmenys aquell jovent pagaria cara la seva revetlla i durant massa temps, com una lliçó de cara factura existencial. Tornar a néixer bé deu tenir un preu!

Jardineres, bancs i papereres del comú, realment no són de ningú? Potser són més de tots del que ens pensem, al servei del ciutadà, del bon veïnatge, de l'embelliment i de la tranquil·litat que se suposa per un poble, obert a les Guilleries i a les envistes del Montseny, com l'osonenc Calldetenes.

